

med til Bestatningen af haterisk Øl; derimod tror jeg, at dette, at beskaffe Brændevin, vil ramme Middelstanden og de mindre Bemidlede paa en saa følelig Maade, at vi ikke tør gaa dertil netop paa dette Tidspunkt.

Svar: Den Roldblodighed, hvormed dette Forslag er blevet behandlet her idag, forekommer mig meget naturlig. Det hører jo saa aabenbart og viensynligt hjemme i den Tid, der ligger forud for den 21de Januar, at det ikke vil være at vente eller for Noget at haabe, at det skulde vække nogen særlig Opmærksomhed eller Interesse nu en hel Maaned efter, at det har gjort sin Gjerning og udspillet sin Rolle. Selv kan jeg naturligvis kun beklage, at jeg ikke har haft Leilighed til i samme Grad som andre ærede Medlemmer at beskæftige mig med denne Sag paa en Tid, da det var en stor og mærkelig Sag, et virkelig underholdende Diskussionsæmne. Jeg sigter til den Tid, da denne Sag havde den Opgave saa at sige at bære hele Sædeligheden her i Landet, da der var knyttet et uhyre moralsk Fremstrid til denne Sag, et Fremstrid, som ærligt var sine 8 Mill. Kr. værd mellem Brødre. Nu at komme tilbage til disse store Følger vilde vist være meget ubetimeligt; de forudsætte en Sindets Livlighed, som jeg ikke tør regne paa i denne alvorlige Forsamling paa dette skumle Sted. Her vil man sikkert tage denne Skattelov ligesom andre, med hvilke den ogsaa har det til Fælleds, at sigte ikke til Forbedring af Folket, men til Forbedring af de offentlige Kasser. For Resten skal jeg ikke bebrejde den høie Regjering, at den har ud-tænkt sig et Valgprogram som dette. Det tror jeg, ikke er Noget, som vi fra Oppositionen have nogen Grund til at laste den høie Regjering for. Tværtimod! Dersom jeg maatte høre et Ønske overfor den høit-ærede Conseilspræsident, vilde jeg ønske, at han, hver Gang han fører sine Tropper i Alden, ligesom denne Gang vil søge for at give dem en halv eller en hel Snes Millioner i nye Skatter med paa Valgtribunerne. Det tror jeg, vil have en velsignelsesrig Virkning til at fremme gode Valg, selv om de ikke falde ud i en Retning, som den ærede Conseilspræsident vil kalde god. Det er nemlig ikke blot her paa dette Punkt, der har viist sig en Divergens mellem den ærede Conseilspræsident og Vælgerne, som ikke har været saa ganske ringe, en Divergens, som jo for Resten er let at forklare deraf, at den høit-ærede Conseilspræsident tillige, foruden at være dette, ogsaa er Finantsminister. En Finantsminister har naturligt et andet Syn

paa de nye Skatter end de Folk, som skulle betale dem. En Finantsminister ser med en Glæde, som er let forklarlig Indtægterne strømme ind i Kasserne, Kasser, der flyde over. Det er en Finantsministers Lykke; men for Skatteyderne staar det noget anderledes. Disse have ikke nogen Grund til at se med lige saa venlige Følger paa en fyldt Statskasse; en forstandig Skatteyder veed, at Statskassens Overflodighed er kun vunden paa Bekostning af hans egen Fattigdom; han veed, at Staten ikke har noget andet Middel til at fylde sine Lommer, end at tomme hans. Det er vel stiftet til at afskole en forstandig Skatteydere Glæde noget overfor nye Skatter, navnlig i et Land som vort, der ikke er stillet som mange andre Lande, om hvilke man hører, at naar Regjeringen der har Overflod i Statskassen, saa lader den sig det være magtpaaliggende saa hurtig som muligt at faae det Overflodige tilbage der, hvorfra det er kommet. Det, at Statskassens Overflod umiddelbart fører til Skattelettelse, er Noget, vi ikke kjende til her i Landet, her gjælder det for Statskassen: Børdet fanger; hvad der engang er kommet ind der, se vi aldrig mere. Vi have i en Arrække haft klæffelig Overflod, men al Tale om Lettelse er mødt fra denne Regjering med et kort og rundt Afslag. Det tror jeg, har hos Befolkningen vakt en Overbevisning om, at det er forholdsvis let at føre Pengene ind i Statskassen, men det er uhyre svært at faae dem tilbage igjen, og dette er en rimelig Grund til at være dobbelt forsigtig, inden man gaar ind paa at lade indflyde i Statskassen Mere, end der allerede er.

Derfor vil en forstandig Skatteborger, og en dansk Skatteborger endnu mere end andre forstandige Skatteborgere, inden han gaar til nye Skatter, fordre Svar paa visse Spørgsmaal, som det er aldeles nødvendigt at være paa det Rene med, inden man giver sig i Sag med saadanne Ting, som altid ere et Onde. Det første Spørgsmaal, der stilles og kræves Svar paa, er, hvad Pengene skulle bruges til, hvad det nærværende Behov er, som disse Skatter skulle tilfredsstille, hvad det er for et Hul i Statsfornödenhederne, som skal dækkes. Saalænge der ikke bliver givet en ikke blot fremtidig Anvisning, men en virkelig nærværende Besvarelse af dette Spørgsmaal, saa længe tror jeg, at det er fornuftigt for en Skatteborger at holde sig borte fra et Lovforslag som dette. Men selv om der foreligger tilstrækkelig nøiagtig detaillerede Angivelser af, hvad Pengene skulle bruges til, vilde dog en forstandig Skatteyder der-